

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) P. H., b) M. H.**, oba zast. JUDr. Mojmírem Přívarou, advokátem se sídlem Kovářská 1253/4, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha, **za účasti:** ČEPS, a.s., se sídlem Elektrárenská 774/2, Praha, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 18 A 54/2021-149,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba, jakož i žaloba žalobce a), podaná proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 30. 4. 2021, č. j. MMR- 40752/2021-31.

[2] Tímto rozhodnutím byly pro opožděnost zamítnuty rozklady stěžovatelky a žalobce a) proti územnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MMR-49127/2016-83/3822/2019. Územním rozhodnutím byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení umístěna stavba přenosové soustavy „*Vedení 400kV V451/448, TR Babylon – TR Bezděčín*“, a to na území Libereckého kraje na pozemcích v katastrálních

územích vymezených ve výroku územního rozhodnutí. Část elektrického vedení mezi dvěma stožáry měla být vedena v sousedství domu žalobce a) a stěžovatelky na pozemku p. č. XA a přes jejich pozemek p. č. XB (dotčený stavební plochou i ochranným pásmem), to vše v k. ú. J. H. M.

[3] Rozklady stěžovatelky a žalobce a) byly zamítnuty jako opožděné s odkazem na § 152 odst. 5 a § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s odůvodněním, že územní rozhodnutí bylo žalobcům doručováno vyvěšením na úřední desku žalovaného ve dnech 20. 12. 2019 – 7. 1. 2020. Lhůta k podání rozkladu v délce 15 dnů tak žalobcům začala běžet dne 5. 1. 2020 a marně uplynula dne 20. 1. 2020. Rozklady byly podány teprve dne 20. 12. 2020.

II. Řízení před městským soudem

[4] Stěžovatelka a žalobce a) brojili proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj žalobou u městského soudu. Nesouhlasili se závěrem ministryně pro místní rozvoj o opožděnosti rozkladů, neboť jim nebylo rozhodnutí žalovaného coby stavebního úřadu doručeno. Dle jejich názoru relevantní znění zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), sice výslovně nestanovilo nutnost doručovat jednotlivě účastníkům územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (vlastníkům pozemků a staveb, na nichž má být záměr uskutečněn), ale bylo nutno jej vykládat ústavně konformně tak, že se těmito účastníkům jednotlivě doručovat musí, a to i s ohledem na vývoj právní úpravy – ta kromě doby účinnosti znění relevantního pro posuzovanou věc vždy počítala s jednotlivým doručováním těmito účastníkům. Stěžovatelka a žalobce a) dále upozornili, že v rozporu se zákonnými požadavky nebylo rozhodnutí žalovaného zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup obecními úřady obcí, jejichž obvody záměr vedl (konkrétně se jednalo o město H. M. a sousední obce Ž. a F.).

[5] Městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. V první řadě konstatoval, že pro posuzovanou věc je rozhodný § 87 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017. Územní rozhodnutí sice žalovaný vydal teprve 18. 12. 2019, vzhledem k přechodným ustanovením novely upravující pozdější znění stavebního zákona se však použilo znění relevantní pro dobu zahájení řízení. Městský soud dále shrnul vývoj právní úpravy, z něhož podle jeho názoru nevyplývala nutnost doručit stěžovatelce územní rozhodnutí jednotlivě. Podle úpravy účinné do 31. 3. 2015 bylo nutno zasílat oznámení o zahájení územního řízení i územní rozhodnutí jednotlivě účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (vlastníkům pozemků, na nichž se měl záměr uskutečnit), ve znění účinném do 31. 12. 2017 se použila obecná pravidla podle správního řádu, a doručovalo se tedy jednotlivě jen účastníkům řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu (tzv. hlavními účastníky). Pozdější úprava pak výslovně stanovila, že se za hlavního účastníka považují vždy účastníci územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Pokud však zákonodárce provedl výslovnou změnu v období od 1. 4. 2015 do 31. 12. 2017, nelze ji vykládat jinak jen kvůli dříve a později účinné úpravě. Navíc v období prvních šesti let účinnosti stavebního zákona, kdy tento zákon výslovně neupravoval řízení s velkým počtem účastníků, platilo obdobné rozdělení – účastníkům podle § 85 odst. 1 stavebního zákona se doručovalo jednotlivě, kdežto účastníkům podle § 85 odst. 2 (mezi něž spadá i stěžovatelka) se doručovalo veřejnou vyhláškou. Rovněž podle zákona

pokračování

č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění účinném od 1. 9. 2018 (dále jen „zákon č. 416/2009 Sb.“), se písemnosti kromě oznámení o zahájení řízení nezasílaly jednotlivě vlastníkům pozemků, na nichž měl být záměr uskutečněn (tento zákon se uplatní teprve při stavebním řízení). Obdobně se má doručovat rovněž podle (dosud neúčinného) zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „nový stavební zákon“).

[6] Městský soud se následně zabýval otázkou, zda bylo stěžovatelku a žalobce a) třeba považovat za hlavního účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, neboť v takovém případě by jim bylo nutno v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu doručovat jednotlivě. Stěžovatelku však s žadatelem (osobou zúčastněnou na řízení) nepojilo společenství práv, pro které by se na ní rozhodnutí vztahovalo. Územní rozhodnutí určovalo podmínky realizace žadatelova záměru, a konstituovalo tak jeho práva a povinnosti, nikoliv práva a povinnosti žalobce a) a stěžovatelky. Její vlastnické právo k pozemku nebylo nijak změněno, ačkoliv bylo dotčeno – městský soud zdůraznil, že toto dotčení v žádném případě nehodlá bagatelizovat, nicméně právě „pouhé“ dotčení práv značí, že se jedná o vedlejšího účastníka řízení.

[7] Městský soud nepřehlédl ani okolnosti případu značící povědomí stěžovatelky a žalobce a) o územním řízení, v důsledku čehož měli být bdělí a kontrolovat úřední desku obce či žalovaného, aby jim vydání územního rozhodnutí neuniklo: žalobce a) se účastnil veřejného projednání záměru a vznesl na něm své námitky; dále žalobce a) brojil žalobou proti rozhodnutí o povolení jedné z výjimek z obecných požadavků na využití území, přičemž toto rozhodnutí se týkalo předmětného územního řízení (konkrétně se jednalo o umožnění umístění přenosové soustavy elektřiny v zastavěném území nikoliv pod zem). Žalobu proti rozhodnutí o povolení výjimky městský soud odmítl zhruba půl roku před vydáním rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Stěžovatelka i žalobce a) si též museli být vědomi, že jim doposud nebyly písemnosti doručovány jednotlivě, a nemohli tedy očekávat, že jim tak bude zasláno konečné rozhodnutí. Městský soud tedy uzavřel, že stěžovatelka a žalobce a) nebyli hlavními účastníky řízení, a žalovaný proto nepochybil, pokud jim územní rozhodnutí nedoručil jednotlivě.

[8] Co se týče nezveřejnění územního rozhodnutí obecním úřadem způsobem umožňujícím vzdálený přístup (na elektronické úřední desce), městský soud konstatoval, že účinky doručení se pojí s vyvěšením na listinné a elektronické úřední desce stavebního úřadu (žalovaného), nikoliv s vyvěšením v obecních úřadech obcí, kterých se záměr týká. Pokud v daném případě obecní úřad územní rozhodnutí nezveřejnil na své elektronické úřední desce, jednalo se o vadu řízení, která však neměla vliv na účinky doručení rozhodnutí ani na jeho zákonnost. Takový nesprávný postup mohl být důvodem pro prominutí zmeškání lhůty k podání rozkladu, pokud by stěžovatelka a žalobce a) prokázali, že se jiným způsobem o územním rozhodnutí nemohli dozvědět; o prominutí zmeškání lhůty však stěžovatelka a žalobce a) nepožádali. Vzhledem k tomu, že městský soud pro účely určení okamžiku doručení rozhodnutí považoval otázku zveřejnění na úředních deskách obecních úřadů za irelevantní, nebylo nutno provádět stěžovatelkou a žalobcem a) navržené důkazy, které měly potvrdit jejich tvrzení, že obecní úřady nezveřejnily územní rozhodnutí způsobem umožňujícím dálkový přístup.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[9] Stěžovatelka rozsudek městského soudu napadla kasační stížností a navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

[10] Podle jejího názoru je třeba upřednostnit ústavně konformní výklad, podle něhož je jako vlastník pozemku, na němž má být záměr realizován, hlavním účastníkem řízení. Za protiústavní považuje, že byla stěžovatelce odebrána možnost participovat na řízení a uplatnit opravný prostředek, že vznikají diametrální nedůvodné rozdíly mezi osobami v identickém postavení v krátkém časovém úseku a že bylo upřednostněno formální postavení žadatele (osoby zúčastněné na řízení) před jejím materiálním postavením. Stěžovatelka namítala, že je nepřijatelné, aby osoba, na jejíž pozemek se přímo umísťuje cizí stavba, neměla podobnou pozici, alespoň co se přístupu k správnímu řízení týče, jako samotný žadatel. Ve výrokové části územního rozhodnutí se stavba umísťuje na konkrétní pozemky, a omezení vlastníků těchto nemovitostí se tak ve svých důsledcích rovnají uložení povinnosti strpět stavbu; *ex lege* nadto vznikají i další povinnosti. Stěžovatelka považovala skutečnost, že rozhodná právní úprava výslovně nepožadovala doručování jednotlivě vlastníkům pozemků, na které se umísťuje stavba, za pouhou legislativní nedůslednost, jejíž tíži nemohou nést občané. V ostatních zněních stavebního zákona se ostatně jednotlivě doručuje účastníkům územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) vždy. Nyní účinné znění stanoví, že účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy žadatel a vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn. Právě formulace „*jsou vždy*“ naznačuje, že se jedná o deklaraci, pro postavení věci najisto. Pokud by šlo o převrat reálií a o stanovení fikce, byl by spíše volen obrat „*za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu se považuje*“. O tom, že mělo být doručováno jednotlivě i účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, svědčí i důvodová zpráva k zákonu č. 225/2017 Sb. (poslední novela § 87 odst. 1 stavebního zákona; dále též „*novela č. 225/2017 Sb.*“). Stěžovatelka též poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 394/2019-24, z něhož dovozuje, že i podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2015 mělo být stěžovatelce doručováno jednotlivě.

[11] Stěžovatelka se dále vyjádřila k jednotlivým dílčím tvrzením městského soudu. Nesprávný byl podle ní odkaz na zákon č. 416/2009 Sb., neboť podle něj se počítá s jednotlivým doručováním účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, což svědčí ve prospěch stěžovatelky. Dále se stěžovatelka v obecné rovině vymezila proti judikatuře, z níž městský soud vycházel, neboť ji nepovažovala za přílehu. K její tíži nemůže jít ani to, že se o řízení aktivně zajímala a vystupovala v něm. Nevěděla, že jsou písemnosti doručovány veřejnou vyhláškou, neboť ty, o nichž věděla, byly vyvěšeny na místě v terénu na stožárech elektrického vedení. Také v řízení o výjimce z obecných požadavků na využití území bylo rozhodnutí doručováno jednotlivě. Stěžovatelka se nemohla na dobu správního řízení stát „*detektivem na plný úvazek*“ a denně se zabývat tím, zda správní orgány nepochybily. Bdělost lze očekávat a vyžadovat jen v reálných podmínkách života.

[12] Co se týče nezveřejnění územního rozhodnutí na elektronické úřední desce obecního úřadu, stěžovatelka uvedla, že si je vědoma komentářové literatury a judikatury, podle které má toto vyvěšení jen informační účinek, nicméně apeluje na Nejvyšší správní

pokračování

soud, aby přistoupil k modifikaci tohoto právního názoru. V digitální době není možné tvrdit, že nezveřejnění obsahu úřední desky je bez právních účinků. Nelze požadovat, aby běžný občan sledoval nejen úřední desku obecního úřadu obce, ve které žije, ale též úřední desky všech ostatních správních orgánů. Závěr, že porušení povinnosti obecního úřadu vyvěsit rozhodnutí na elektronické úřední desce, nemá žádné právní následky, je pro „obyčejné“ lidi zcela nepochopitelný. Sankcí musí být možnost namítat neplatnost oznámení. Prominutí zmeškání lhůty nelze požadovat v situaci, kdy rozhodnutí nebylo řádně doručeno.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Stěžovatelka nebyla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, přičemž relevantní právní úprava jiným účastníkům řízení jednotlivé doručení nepředvídala; i z důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb. (novela stavebního zákona, dále též „novela č. 39/2015 Sb.“) vyplývá, že změna způsobu doručování byla úmyslem zákonodárce. Žalobce a) se aktivně účastnil územního řízení a nic mu společně se stěžovatelkou nebránilo v tom, aby průběžně kontrolovali, zda nebylo územní rozhodnutí vydáno. Rozhodnutí bylo řádně doručeno v souladu s předpisy, a jak uvedl městský soud, nezveřejnění rozhodnutí na elektronické úřední desce obecního úřadu nezákonnost doručovaného rozhodnutí nezakládá.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Podle ní zákonodárce úmyslně změnil novelou č. 39/2015 Sb. způsob doručování územního rozhodnutí. Skutečnost, že před účinností této novely i po pozdější novelizaci bylo účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nutno doručovat jednotlivě, ještě neznamená, že jiný způsob doručování je protiústavní. Poukázala na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti sama připouští, že nebyla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a je tedy zřejmé, že žalovaný postupoval správně, pokud jí rozhodnutí doručoval veřejnou vyhláškou. Upozornila, že územní rozhodnutí stavebníkovi nezajišťuje soukromoprávní titul k cizím pozemkům. Slouží totiž zejména k posouzení souladu povolovaného zájmu s ochranou veřejných zájmů, nenahrazuje souhlas vlastníka s umístěním záměru na jeho pozemek. Pokud jde o nezveřejnění územního rozhodnutí na elektronické úřední desce obce, ztotožnila se s názorem městského soudu, že význam zveřejnění je toliko informativní, nemá vliv na účinky doručení. Stěžovatelka navíc sama dříve tvrdila, že jednotlivé obecní úřady sice nezveřejnily rozhodnutí podle zákona, nicméně o něm informovaly, a stěžovatelka se tak mohla s územním rozhodnutím jistě seznámit dříve než 11 měsíců po jeho vydání.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že mu kasační stížnost předkládá k posouzení v podstatě dvě otázky: a) správnost doručování veřejnou vyhláškou účastníku územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a b) důsledky nezveřejnění územního rozhodnutí na elektronické úřední desce obecního úřadu obce, v níž má být záměr realizován.

IV. a) K doručení rozhodnutí stěžovatelce veřejnou vyhláškou

[18] Pravidelným způsobem doručování konečného rozhodnutí ve správním řízení je doručení do vlastních rukou účastníka řízení (§ 19 odst. 5 správního řádu). Z tohoto pravidla však jsou stanoveny výjimky; jednou z nich je právě doručování vedlejším účastníkům prostřednictvím veřejné vyhlášky (§ 25 správního řádu) v případě, kdy se jedná o správní řízení s velkým počtem účastníků (§ 144 správního řádu). Tato výjimka sleduje legitimní cíl, a to především zajištění rychlosti a hospodárnosti řízení. Smyslem doručení rozhodnutí je umožnit účastníkům seznámit se s výsledkem správního řízení, přičemž doručení zároveň určuje okamžik počátku běhu lhůty pro podání opravných prostředků. Tato lhůta pak slouží mj. k ochraně právní jistoty, neboť po jejím marném uplynutí již je rozhodnutí zpravidla nezměnitelné. Jednoduše řečeno, účelem doručování veřejnou vyhláškou v řízení s velkým počtem účastníků je mj. zamezit situaci, kdy by se pro obtíže při doručování osobám, jejichž práva jsou sice rozhodnutím dotčena, ačkoliv se přímo o nich nerozhoduje, neúnosně oddaloval okamžik uplynutí lhůt k podání opravných prostředků, v důsledku čehož by trvalo neúměrně dlouho, než by rozhodnutí nabylo právní moci, přičemž pouze po nabytí právní moci se mohou účastníci řízení (až na výjimky) spoléhat na neměnnost rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud v tomto kontextu zdůrazňuje, že smyslem doručování veřejnou vyhláškou není zamezit vedlejším účastníkům řízení v účinné procesní obraně – tato možnost zůstává zachována bez odchylek. Pouze se tak přenáší odpovědnost za seznámení se s rozhodnutím na vedlejšího účastníka řízení, který musí nejlépe vědět, jak se rozhodnutí týká jeho zájmů a zda je hodlá chránit.

[20] Stavební zákon stanoví, že se doručování územního rozhodnutí (§ 92 odst. 3) řídí úpravou doručování oznámení o zahájení řízení (§ 87 odst. 1 až 3). Podle aktuálního znění § 87 odst. 1 stavebního zákona se v řízení s velkým počtem účastníků doručuje postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu s tím, že „*účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 85 odst. 2 písm. a)*“; právě účastníkům podle § 27 odst. 1 správního řádu se doručuje rozhodnutí ve věci samé jednotlivě. Obdobnou úpravu obsahoval stavební zákon i ve znění účinném do 31. 3. 2015, kdy podle téhož ustanovení platilo, že „*v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a v § 85 odst. 2 písm. a) a dotčeným orgánům jednotlivě*“. Ve znění relevantním pro posuzovanou věc, které bylo účinné od 1. 4. 2015 do 31. 12. 2017, stavební zákon stanovil pouze, že „*v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu*“. Ačkoliv žalovaný rozhodoval teprve na sklonku roku 2019, vzhledem k tomu, že bylo správní řízení zahájeno za znění stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017, novější znění se s ohledem na čl. II bod 10 novely č. 225/2017 Sb. na již probíhající řízení nepoužilo.

pokračování

[21] Podle Nejvyššího správního soudu je z popsání vývoje zřejmé, že v relevantním znění bylo vůlí zákonodárce ponechat doručování výhradně na obecné úpravě obsažené ve správním řádu. Zdejší soud vychází z předpokladu racionálního zákonodárce, který nečiní změny předpisů bezdůvodně a bez jakéhokoliv efektu. Přitom se stěžovatelka dovolává právě toho, aby Nejvyšší správní soud odhlédl od zákonodárcem provedené změny, což však zdejší soud učinit nemůže. Výklad, podle něhož bylo i v relevantním znění stavebního zákona třeba doručovat jednotlivě účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, by znamenal, že by se zákonodárcem výslovně učiněná změna zákona obsahově v podstatě vyprázdnila.

[22] I důvodová zpráva k novele č. 39/2015 Sb. ostatně potvrzuje úmysl zjednodušit proces doručování v územním řízení. Jak se v ní uvádí: „Ke změně způsobu doručování v rámci územního řízení, které je vedeno jako řízení s velkým počtem účastníků, bylo přistoupeno ve vazbě na novelu ZPV. V případě, že je pro určitý záměr vydáno stanovisko EIA, je navazující řízení vždy považováno za řízení s velkým počtem účastníků (§ 9b odst. 3 ZPV) a rozhodnutí vydané v navazujícím řízení je doručováno postupem podle § 144 správního řádu. Je proto nevyhovující, aby stavební zákon pro ostatní řízení s velkým počtem účastníků upravoval složitější a náročnější způsob doručování. Z tohoto důvodu byla provedena předmětná úprava.“ [viz sněmovní tisk č. 299/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k bodům 29, 33 a 35 (§ 87 odst. 1 a § 94a odst. 2 a 6), 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz].

[23] Na uvedeném nicého nemění ani následná novelizace, podle níž je opět třeba účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) doručovat jednotlivě. Jak uvádí důvodová zpráva k novele č. 225/2017 Sb.: „Současně došlo, z důvodů nejednoznačných výkladů, k výslovnému uvedení, kdo je účastníkem řízení podle § 25 odst. 1 správního řádu [zřejmě míněn § 27 odst. 1 správního řádu – poznámka zdejšího soudu] pro postupy podle stavebního zákona, tzn., že v rámci územního řízení to je žadatel a vlastník pozemku nebo stavby, pokud není sám žadatelem, a osoby, které jsou omezeny vznikem ochranného pásma.“ [viz sněmovní tisk č. 927/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k bodu 138 (§ 87 odst. 1), 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz].

[24] Zákonodárce si byl vědom vyvstalých interpretačních obtíží, přičemž *pro futuro* vymezil, kdo se považuje za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Ani skutečnost, že zákonodárce zvolil formulaci „účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 85 odst. 2 písm. a)“ (důraz přidán), neznamená, že se jedná o jakousi deklaraci zřejmého stavu, jak uvádí stěžovatelka. Podle názoru zdejšího soudu mínil zákonodárce touto frází dosáhnout výkladu, že účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou ti, kdo splňují v citovaném ustanovení uvedenou definici účastníka, a navíc k této množině přibývají i účastníci podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, i kdyby této definici neodpovídali. Z toho je též zřejmé, že podle zákonodárce účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nemusí splňovat znaky podle § 27 odst. 1 správního řádu, jinak by ostatně výslovného označení těchto účastníků řízení za hlavní postrádalo smyslu.

[25] Lze tedy učinit dílčí závěr, že stavební zákon v relevantním znění žádné speciální pravidlo pro doručování rozhodnutí účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) tohoto zákona nestanovil, a bylo tedy třeba vycházet z obecné úpravy.

[26] Podle § 144 odst. 6 správního řádu „[v] řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.“ Je tedy zřejmé, že pro určení, zda mělo být stěžovatelce doručováno jednotlivě, je rozhodné, zda byla hlavním účastníkem řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu). Rozlišení způsobu doručení podle typu účastenství není nelogické a ani se nejedná o žádnou zvláštnost české právní úpravy – jak vyplývá z důvodové zprávy ke správnímu řádu, omezení individuálních procesních práv v řízení s velkým počtem účastníků vychází z Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (87) 16 (dále jen „doporučení Výboru ministrů“). Doporučení Výboru ministrů rozděluje subjekty mj. na ty, jimž je správním akt určen (*persons to whom the administrative act is addressed*), a dále na ty, jejichž práva mohou být správním aktem dotčena (*persons whose individual rights, liberties or interests are liable to be affected by the administrative act even though it is not addressed to them*), přičemž pouze u první z uvedených kategorií uvádí, že je těmto subjektům třeba doručovat jednotlivě (*[p]ersons of the first category should be personally informed of the administrative act and of the reasons on which it is based [...]*).

[27] Podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu jsou účastníky řízení „v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu“. Podle odst. 2 téhož ustanovení „[ú]častníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Podle odst. 3 tohoto ustanovení může být okruh účastníků stanoven i speciálním zákonem. Tím je v daném případě stavební zákon, který okruh účastníků taxativně stanovil tak, že podle § 85 odst. 1 jsou účastníky řízení „a) žadatel, b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn“ a podle odst. 2 „a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.“ Stavební zákon v relevantním znění výslovně neurčoval, kdo se rozumí hlavním a kdo vedlejším účastníkem.

[28] Jak vidno, aby byla stěžovatelka hlavním účastníkem řízení, musela by s žadatelem sdílet *společenství práv nebo povinností*, pro které by se na ni muselo rozhodnutí vztahovat. Předmět územního řízení upravuje § 90 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017), podle něhož se posuzuje soulad záměru žadatele „a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení“. Územním rozhodnutím se pak záměr schválí a určí se

pokračování

podmínky k jeho realizaci (§ 92 odst. 1 stavebního zákona). Těžiště územního řízení tedy spočívá ve zkoumání záměru s veřejnoprávními požadavky, nikoliv v řešení soukromoprávních otázek a sporů – tomu ostatně odpovídají i rozkladové námitky stěžovatelky a žalobce a), které by mohly se stejnou mírou relevance vznést i vlastníci sousedních pozemků, jimž by se však nemuselo jednotlivě doručovat dle žádného ze znění stavebního zákona. Jde o stanovení podmínek, za jejichž splnění bude z hlediska veřejného práva možno přistoupit k realizaci záměru. Vlastnické právo k pozemku, na němž je záměr schválen, tak sice je dotčeno, nicméně se o něm nijak nerozhoduje.

[29] Právě „pouhé“ dotčení na právech, které je dotčením přímým, je typické pro vedlejší účastníky (§ 27 odst. 2 správního řádu) – tím byla i stěžovatelka. Tento závěr podporuje i systematický výklad, jak jej učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016-81, podle kterého *„[v] souvislosti s vzájemnou provázaností správního řádu a stavebního zákona je třeba poukázat též na analogické členění účastníků dle § 27 správního řádu a § 85 stavebního zákona, kdy obě tato ustanovení rozdělují účastníky na esenciální (§ 27 odst. 1 správního řádu, respektive § 85 odst. 1 stavebního zákona) a parciální (§ 27 odst. 2 a 3, respektive § 85 odst. 2 citovaných předpisů)“*. Takové členění sice již za aktuální právní úpravy neplatí, neboť § 87 odst. 1 výslovně stanoví, že účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona; tuto úpravu však stavební zákon v relevantním znění neobsahoval.

[30] Stěžovatelka též zdůrazňuje, že s právní mocí územního rozhodnutí vzniká ochranné pásmo zahrnující její pozemek, a tedy ji *ex lege* vznikají povinnosti. Pro způsob doručování však není vznik ochranného práva rozhodující. Stavební zákon jak ve znění účinném do 31. 3. 2015, tak i ve znění účinném od 1. 1. 2018 stanovil jednotlivé doručování mj. vlastníkům pozemků či staveb, na nichž byl záměr umístěn; vlastníkům pozemků, na nichž v důsledku územního rozhodnutí vzniklo ochranné pásmo, nebylo nikdy nutno doručovat jednotlivě. Je tedy evidentní, že zákonodárce omezení v důsledku ochranného pásma nepovažoval za důvod pro výjimku z doručování veřejnou vyhláškou. Znovu je přitom třeba upozornit, že se nejedná o nahodilost, nýbrž o zřejmý úmysl historického zákonodárce. Návrh novely č. 225/2017 Sb. obsahoval v § 85 odst. 2 písm. a) vedle vlastníků pozemku, na nichž je záměr umístěn, také osoby, jejichž věcné právo má být omezeno ochranným pásmem, a rovněž těmto osobám se tedy podle návrhu novely mělo doručovat jednotlivě; pozměňovacím návrhem Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj (usnesení ze dne 16. 2. 2017, sněmovní tisk č. 927/3) však bylo doporučeno tyto osoby z citovaného ustanovení vyjmout. Novela ve schválené podobě tyto osoby jako zvláštní kategorii nezná, a doručuje se jim tedy veřejnou vyhláškou coby účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

[31] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podle § 144 odst. 6 správního řádu v řízení s velkým počtem účastníků „lze“ doručovat písemnosti vedlejším účastníkům veřejnou vyhláškou, a není tedy vyloučeno, aby je doručoval jednotlivě. Žalovaný však neměl důvod k jednotlivému doručování nad rámec své zákonné povinnosti přistoupit. V obdobném postavení jako stěžovatelka bylo několik stovek subjektů, nad jejichž pozemky mělo vést elektrické vedení umístěné územním rozhodnutím, a jednotlivé doručování těmto osobám by tak představovalo neúměrné náklady a prodlužování územního řízení.

[32] Podstatné rovněž je, že vydání územního rozhodnutí neznamená automatickou realizaci stavby ani nenahrazuje soukromoprávní titul k použití pozemku k realizaci záměru. Územní rozhodnutí, byť je pro vyvlastňovací řízení podstatné, není pro vyvlastnění jedinou podmínkou, a nelze tedy ani tvrdit, že by se územní rozhodnutí mělo automaticky překlomit i do změny rozsahu vlastnického práva stěžovatelky. Nejvyšší správní soud též připomíná, že účelem doručování veřejnou vyhláškou není zamezení v efektivní procesní obraně. Při výkladu norem upravujících doručování územního rozhodnutí tedy nejde o samotnou možnost stěžovatelčiny obrany, nýbrž pouze o stupeň bdělosti, který je po stěžovatelce k efektivní ochraně jejích práv požadován. Skutečnost, že je stěžovatelka nucena při hájení svých zájmů týkajících se pozemku v jejím vlastnictví pravidelně kontrolovat úřední desky správních orgánů, nezakládá protiústavnost úpravy ani jejího výkladu.

[33] Ústavností doručování veřejnou vyhláškou vlastníkům pozemků, na nichž má být stavba realizována, byť ve vztahu ke stavebnímu řízení vedenému podle již neúčinného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se ostatně Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 As 19/2008-117, a v případě liniových staveb a staveb zvláště rozsáhlých dospěl k závěru, že taková právní úprava se ústavnímu pořádku neprotiví (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. III. ÚS 1553/09).

[34] Protiústavnost nezakládá ani skutečnost, že právní úprava, podle které účastníkům územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nebylo nutno doručovat jednotlivě, byla účinná pouze po dobu necelých dvou let. Nejvyšší správní soud nemůže vyloučit teoretickou možnost, že by příliš časté změny právních předpisů mohly založit jejich protiústavnost (stěžovatelka označila novelizaci v daném případě za nahodilou), neboť by se tím v konečném důsledku zamezilo subjektům se s obsahem právních norem seznamovat a zařídit se podle nich – ostatně určitou stálost práva uvedl jako jeden z osmi základních principů práva významný představitel právní filozofie a teorie Lon L. Fuller, na jehož myšlenky navazuje i Ústavní soud (srov. např. nálezy ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. Pl. US 24/07, č. 88/2008 Sb. či ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 3438/11, N 111/6 SbNU 497). V posuzované věci však nešlo o natolik rychlé změny právní úpravy, že by se nebylo možno s jejím obsahem seznámit, a především celé řízení proběhlo vzhledem k přechodným ustanovením novely č. 225/2017 Sb. podle jednoho znění stavebního zákona. Nelze přistoupit ani na stěžovatelčin argument, že je nedůvodně znevýhodněna oproti osobám v identickém postavení [účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] v územních řízeních, které byly zahájeny za účinnosti dřívější či pozdější právní úpravy. Touto logikou by se totiž v podstatě vyloučila jakákoliv změna právních předpisů. Stěžovatelka nebyla nikterak diskriminována, její řízení se pouze řídilo podle právní úpravy účinné v době jeho zahájení.

[35] V daném případě se ani nejedná o situaci, kdy by stěžovatelka nevěděla, že územní řízení běží, a neměla by tedy důvod k ostražitosti a pečlivému sledování úředních desek. Stěžovatelka o územním řízení vědět musela, neboť se žalobce a) v rámci tohoto řízení účastnil veřejného projednání a vznesl v něm námitky. Zároveň jí nebyly v tomto řízení jednotlivě doručovány žádné písemnosti, a nemohla tedy očekávat, že tomu bude jinak v případě územního rozhodnutí. Stěžovatelka sice vysvětluje, že se o veřejném projednání

pokračování

věci dozvěděla, protože oznámení o něm viselo v terénu na stožárech elektrického vedení, to však nic nemění na tom, že jí muselo být zřejmé, že jí písemnosti nejsou doručovány jednotlivě.

[36] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že si uvědomuje, že je stěžovatelka právním laikem, to nicméně na posouzení věci nemůže ničeho změnit – stěžovatelce nic nebránilo vyhledat právní pomoc již ve správním řízení. V souvisejícím soudním řízení proti rozhodnutí o povolení jedné z výjimek z obecných požadavků na využití území ostatně žalobce a) byl zastoupen advokátem, což jen potvrzuje, že již v průběhu územního řízení měla stěžovatelka reálnou možnost porady s právním profesionálem. Nelze tedy tvrdit, že by v jejím případě byly dány jakékoliv objektivní okolnosti, které by jí v efektivní procesní obraně zamezovaly. Dlužno dodat, že stěžovatelčina procesní aktivita jí není „*přičítána k tíži*“, jak tvrdí, ale pouze se k ní přihlíží jako k okolnosti svědčící o jejím povědomí o běžícím řízení. Od toho při hodnocení stěžovatelčiny reálné možnosti efektivní ochrany jejích práv nelze odhlédnout.

[37] Skutečnost, že si stěžovatelka byla vědoma běžícího územního řízení, je pro posouzení věci také významná, neboť za té situace již záleželo na jejím rozhodnutí, jakou aktivitu vyvine k ochraně svých práv. Ostatně i dosud neúčinný nový stavební zákon při řízení s velkým počtem účastníků počítá s jednotlivým doručováním v případě vlastníků pozemků nebo staveb, na nichž má být záměr uskutečněn, jen co se týče oznámení o zahájení řízení, přičemž ostatní písemnosti se již těmto účastníkům řízení jednotlivě nedoručují (§ 188 odst. 4 nového stavebního zákona). V tomto ohledu městský soud odkázal též na úpravu obsaženou v zákoně č. 416/2009 Sb., podle jehož znění účinného od 31. 8. 2018 se u staveb, na které se vztahuje urychlení výstavby (zde energetická infrastruktura), účastníkům územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona doručuje jednotlivě pouze oznámení o zahájení řízení, nikoliv však další písemnosti – srov. § 2 odst. 4 zákona č. 416/2009 Sb., a to jak ve znění účinném do 31. 12. 2020, tak ve znění aktuálně účinném. Z tohoto vývoje související právní úpravy je zřejmé, že zákonodárce ani v současné době nepovažuje doručení rozhodnutí vlastníku pozemku, na kterém má být záměr uskutečněn, veřejnou vyhláškou za protiústavní, a to obzvláště nikoliv v případě, kdy tento účastník o probíhající řízení prokazatelně věděl tak, jako stěžovatelka. Ačkoliv jí správní orgány rozhodnutí o zahájení řízení nedoručily jednotlivě, stěžovatelka o probíhající řízení bezesporu věděla, neboť se jej žalobce a) aktivně účastnil.

[38] Stěžovatelku je třeba též upozornit, že v posuzované věci nejde pouze o ochranu jejích práv a proti jejím zájmům nestojí žalovaný lpící na mechanickém dodržování předpisů bez ohledu na dopady na práva osob. Naopak, na opačné misce vah leží zájem osoby zúčastněné na řízení a ostatních účastníků územního rozhodnutí, kteří spoléhají na neměnnost pravomocného rozhodnutí, a je tedy nutno poskytnout ochranu jejich právní jistotě. Již jen proto nemůže Nejvyšší správní soud prostě odhlédnout od relevantního znění zákona – poskytnutí ochrany stěžovatelce by znamenalo poškození zájmů ostatních osob, které spoléhaly na jasný výklad zákona.

[39] Co se týče stěžovatelčiných dílčích výhrad proti údajně nepřiléhavé judikatuře, na kterou městský soud odkazoval ve svém rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka pouze popírá možnost z rozsudků citovaných městským soudem vycházet

v dané věci, nevysvětluje však, v čem je logika úvah městského soudu věcně nesprávná. Nejvyšší správní soud v obdobné míře obecnosti konstatuje, že i z rozsudků v nikoliv zcela totožných věcech lze vyvodit obecné závěry aplikovatelné na konkrétní věc, která se některými okolnostmi ostatním případům vymyká. Městský soud nemohl odkázat na zcela přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu, neboť ten se otázkou výkladu § 87 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 detailně nezabýval. Nelze mu tedy ničeho vytknout, pokud odkazy na věci, v nichž byly předmětem řízení obdobné otázky, byť nikoliv zcela totožné, vytvořil pomyslnou názorovou mozaiku k podpoře svých závěrů.

[40] Již v řízení před městským soudem stěžovatelka odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 394/2019-24, z něhož dovodila, že i podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 mělo být stěžovatelce doručováno jednotlivě. Městský soud závěry tohoto rozsudku odmítl aplikovat pro jejich neodůvodněnost. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v uvedené věci bylo rozhodnou otázkou, zda se § 28 odst. 1 správního řádu, podle něhož se odstraňují spory o účastenství v řízení, použije i na případ, kdy není sporné, že je subjekt účastníkem řízení, ale předmětem sporu je, do jaké kategorie účastenství spadá. Podstata dané věci tedy zjevně byla v něčem jiném a Nejvyšší správní soud v ní k nyní posuzované otázce žádný odůvodněný právní názor nevyslovil.

IV.b) K nevyvěšení územního rozhodnutí na elektronické úřední desce obecního úřadu

[41] Stěžovatelka dále namítala, že územní rozhodnutí nebylo zveřejněno na elektronických úředních deskách obecních úřadů – města H. M. a sousedních obcí Ž. a F. Obecnou úpravu doručování veřejnou vyhláškou obsahuje správní řád, podle jehož § 25 odst. 3 „[j]de-li o řízení, ve kterém se veřejnou vyhláškou doručuje ve správních obvodech několika obcí, správní orgán, který písemnost doručuje, ji nejpozději v den vyvěšení zašle též příslušným obecním úřadům, které jsou povinny písemnost bezodkladně vyvěsit na svých úředních deskách na dobu nejméně 15 dnů. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje. Jinak platí ustanovení odstavce 2 obdobně.“

[42] Speciální úpravu představuje § 87 odst. 3 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017), který modifikuje odst. 1 téhož ustanovení a podle něhož „[u] záměrů zasahujících do území několika obcí se doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení vyvěšením na úředních deskách příslušných obecních úřadů; obci, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b), se doručuje jednotlivě. Dnem vyvěšení je den vyvěšení na úřední desce správního orgánu, který je stavebním úřadem. Účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru.“

[43] Z citovaného je zřejmé, že obě právní úpravy vychází ze stejné logiky: datum vyvěšení, které je rozhodné pro určení data doručení písemnosti, se řídí podle toho, kdy bylo vyvěšeno rozhodnutí na úřední desce doručujícího orgánu (žalovaného), což ve vztahu k § 25 odst. 3 správního řádu implicitně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 9 Ao 7/2011-489, č. 2606/2012 Sb. NSS, byť se rozšířený senát v této věci zabýval doručováním zásad územního rozvoje. Lze tedy

pokračování

souhlasit s městským soudem, že zveřejnění rozhodnutí na jiných úředních deskách má již jen informativní charakter, a pro posouzení včasnosti rozkladu tak není relevantní otázkou, zda k tomuto zveřejnění skutečně došlo. Stěžovatelka s tímto závěrem městského soudu však polemizuje a uvádí, že absence zveřejnění územního rozhodnutí na elektronické úřední desce obecního úřadu obce, do jejíhož území záměr zasahuje, nemůže být bez právních následků.

[44] Nejvyšší správní soud uvádí, že sice rozumí stěžovatelčinu rozhořčení, nicméně ke změně náhledu na věc nemá prostor. Pro samotné doručení není zveřejnění na úřední desce obecního úřadu (ať už elektronické nebo listinné) podle zákona stěžejní. Vada řízení, která nastane při zveřejnění rozhodnutí, se může promítnout v nemožnosti procesní obrany adresáta, který v důsledku toho zmešká lhůtu k podání opravného prostředku, naopak se tato nezákonnost nemůže nijak promítnout do samotného rozhodnutí (na rozdíl od vad, k nimž došlo před vydáním meritorního rozhodnutí, v jejichž důsledku může být rozhodnutí věcně nesprávné). Pokud by mělo být rozhodnutí jako nezákonné zrušeno pro nevyvěšení na elektronických úředních deskách obecních úřadů, musel by proti němu být podán věcně posuzovatelný (tedy včasný) opravný prostředek, což nepřichází v úvahu, pokud se účastník řízení o rozhodnutí nedozvěděl včas; zároveň podá-li účastník řízení opravný prostředek včas, pak nevyvěšení rozhodnutí nemělo reálný dopad na možnost jeho procesní obrany, a je tak zřejmé, že rušit rozhodnutí jako nezákonné by představovalo přepjatý formalismus vedoucí k bezdůvodnému prodloužení správního řízení. K odstranění nemožnosti procesní obrany v důsledku nezveřejnění územního rozhodnutí na úřední desce obecního úřadu proto neslouží odvolání či rozklad sám o sobě, nýbrž institut prominutí zmeškání lhůty k podání opravného prostředku, což potvrzuje i komentářová literatura (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 306-310). Stěžovatelka však o prominutí zmeškání lhůty k podání rozkladu nepožádala – to ostatně konstatoval i městský soud a stěžovatelka v kasační stížnosti tento dílčí závěr ani nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by obsahem jejího rozkladu byla též žádost o prominutí zmeškání lhůty.

[45] Lze tedy uzavřít, že městský soud nepochybil, pokud považoval otázku zveřejnění územního rozhodnutí na elektronických úředních deskách obecních úřadů výše uvedených obcí za irrelevantní pro určení okamžiku doručení tohoto rozhodnutí, neboť tento okamžik se odvíjí pouze od data vyvěšení rozhodnutí na úřední desce žalovaného. Ochrany svých práv mohla stěžovatelka docílit žádostí o prominutí zmeškání lhůty, což neučinila.

V. Závěr a náklady řízení

[46] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má právo na

náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jí soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci nebylo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 2. prosince 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu